

[Jens Peter Jensen.]

Det er naturligvis korrekt, men, højtærede handelsminister, det er jo ikke den fulde sandhed. Finansieringsinstituttet for Industri og Håndværk har ikke slidt fernissen af trapperne ovre i handelsministeriet for at få de her 100 mill. kr., de vil helst være fri for at få dem.

Det forholder sig jo også sådan, at instituttet på intet tidspunkt har savnet penge til de opgaver, som instituttet er sat til at løse. Når instituttet har foretaget sine emissioner, er der hver gang på nul komma fem sket en overtegning af lånene. Det kan altså fastslås, at der ikke er noget behov for at foretage den kapitaltilførsel, som dette lovforslag drejer sig om.

Må jeg for at forebygge eventuelle misforståelser sige, at Finansieringsinstituttet virker fortrinligt, således som også den konservative ordfører, hr. Knud Thomsen, nævnte det her; det vil jeg gerne have sat en streg under. Jeg må altså slå fast, at der ikke er noget økonomisk behov for den højtærede handelsministers lovforslag. Og så må jeg føje til, at dette lille uskyldigt udseende lovforslag, der jo er så beskedent, at man næsten ikke kan få øje på det, bare to paragraffer, er en politisk handling. Det er jo en ganske tydelig socialdemokratisk politik, der er udmøntet i dette lovforslag, en politik, der har til formål at gennemføre en selektiv kreditpolitik, hvilket oversat til jævnt dansk betyder en politisk styring af kapitalen. Det er ikke så meget de realøkonomiske begrundelser, der her tæller, men politiske hensyn og politiske vurderinger. På politisk plan vil man fortælle, hvilke dele inden for vort erhvervsliv der fortjener at få særlig gunstige finansieringsmuligheder. Det betyder — og det håber jeg den ærede socialdemokratiske ordfører forstår i al sin glæde over dette her — det betyder en forskelsbehandling ude i erhvervslivet, hvor man på politisk niveau vil arbejde på at afgøre, hvilke dele inden for erhvervslivet der skal have en begunstigelse.

Det, jeg her har sagt, bekræftes jo af, at Finansieringsinstituttet får denne kapitaltilførsel på 100 mill. kr. fra statskassen rentefrit, og af den omstændighed, at instituttet fremtidig skal til at arbejde med forskellige rentesatser, altså en tydelig forskelsbehandling. Nogle formål skal betjenes med dyre

penge, andre formål med billigere penge. Det er jo det, der er realiteten i dette her.

Jeg er ked af, at økonomi- og budgetministeren ikke er til stede her, for det kunne ellers nok være fristende at spørge, om statsfinansernes hele stilling aktuelt sådan ligefrem motiverer til en disposition som den, lovforslaget her er udtryk for. Jeg må gå ud fra, at den højtærede handelsminister har talt med sin kollega om dette, men det kunne ellers have været helt spændende at få en lille drøftelse af det.

Staten skal ikke have renter af den indskudte kapital. Man er så venlig, så elskværdig, så godgørende, deler almisser ud, og så lader man sig betale på anden måde, nemlig ved, at staten skal være repræsenteret, sådan som hr. Knud Thomsen var inde på det, både her og dér og virkelig gøre sig gældende. Jeg vil da også spørge: er der foregået noget hidtil i den måde, som instituttet har arbejdet på, som er kritisabelt, som begrundet, at staten på denne måde skal placeres i instituttets ledelse? Det er en bevidst socialdemokratisk politik, der her lægges frem, men den har intet som helst at gøre med erhvervsvenlighed eller med forståelse af erhvervslivets forhold. Når Finansieringsinstituttets ledelse har accepteret den af handelsministeren foreslåede ordning, er der reelt sagt nok mere tale om en afværgeforanstaltning end om, at det er noget, man sådan accepterer med glæde. Man har truffet et valg mellem to onder og mener at have valgt det mindste, nemlig at instituttet kan fortsætte, og så får man denne kapitaltilførsel og denne statslige repræsentation, mens det større onde kunne tænkes at være et direkte statsligt finansieringsinstitut. Det er jo realiteterne; vi kan lige så godt klæde det af, sådan at vi ved, hvad vi snakker om. Det er jo sagen i en nøddeskal.

Jeg ved godt, at vi i vort erhvervsliv behøver kapitaltilførsel, men jeg kan ikke acceptere, at det skal ske via statsmidlerne, at vi skal opkræve penge hos én del af befolkningen og låne dem ud til en anden del af befolkningen. Vi er i den situation, at vi har et velorganiseret kreditformidlingssystem, men så føres der i øvrigt en meget stram pengepolitik, og så kommer man her lige så gesvindt med 100 mill. kr., hvis kapacitet jo er omkring de 500 mill. kr. Det er ikke rigtig nemt at se hoved og hale i det her. Kun én